

Szerkesztik:

DR. LENDL ADOLF
és
csikszentsimoni és ernyei
LAKATOS KÁROLY.

Állattani, vadászati és halászati folyóirat.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Budapest, II., Donáti-utca 7.

»A TERMÉSZET« előfizetési ára
»HALÁSZAT« melléklapjával együtt
egy évre 6 korona.
»Halászat« külön, egy évre 3 korona.

Ébredés.

Imádom a természetet. És nem győzöm csodálni a végtelen bölcseséget, a melylyel a sok szépet és fenségeset oly magasztos harmóniába egyesíté. Most is, amidőn a zöldelni kezdő erdei réteken járok, gondolataim elszállanak fel, fel magasan, a fellegeken is túl. Hozzád, hatalmas nagy Isten, aki mind ezt oly szépen elrendezted. Hosszú volt a tél s benne mennyi fájdalom, mennyi gyász! Óh mily sok szenvedést kellett eltérni egyeseknek; akitől a kegyetlen végzet még

a legszükségesebbet is megtagadta. De százszorosan többet kellett elsz szenvedni szegény vadjainknak. Ők az éhségtől és hidegtől elcsigázottan, félretéve minden félelmet, legnagyobb ellenségeknek: az embernek lakóhelyéhez is közel merészkedtek. S ott hányszor estek átkozott hurokvetőknek zsákmányául. Tél, tél, oh be kegyetlen is voltál! No de hagyjuk e szomorú képeket. Hisz már itt a tavasz. Csengő madárdal s virágillat száll felém. Nemcsak a természet ébred új erővel, hanem új remény száll a csüggedt szívekbe is. Itt a karcsú hóvirág illatozik. A melegebb oldalakon meg szerény kis ibolyák bódí-

tanak el illatukkal. Szeretem a hóvirágot, mint a tavasz első hírnökét. Mindig oly kedvesen emlékeztem a feltámadásra. Mintha mondaná: «Ne csüggedj! Hisz látod, tél után tavasz következik, a fájdalmak is idővel örömmre válnak. Az enyészet nem örök, nem semmisülünk meg örökre. Ne hidd, hogy a halál volna végső czélod. És a sír, mely előbb-utóbb magába fogad, ne hidd, hogy a végső pont, ahol egyéniséged örökre elenyészik. A sír csak egy boldogabb élet kapuja, a melyen eljuthatsz az örökkévalóság honába. És itt e földön ép úgy, miként a természet megújul minden tavaszon, ha te nem is, de utódaidban élni fogsz örökkön örök időkig. Ne hidd, hogy az ég bölcs Úra az enyészet, a pusztulás, a halál kedvéért alkotta volna a mindenséget!» — Igen! Nem lehet az, hogy a halál volna a végső cél, amelyért az életben annyit küzdünk, annyit szenvedünk. Érzem, hogy egy hatalmas erő ragadja magával szívemet és itt a természet ölében küldök hő imát ahhoz, aki a mindenséget alkotá.

Valahonnan, messziről, egy édes szerelmi dalgy akkordjait hozza felém a déli szellő. És én ábrándozva hallgatom a kedves dalt, — oly régi emlékeket kelt fel szívemben. Azt hittem, hogy már örökre eltemettem azt s íme, a természettel az is újra felébredt. Ah igen, hisz a tavasz a szerelem ideje! Mikor a szív, mintha csak a virágfakadás okozná, legfogékonyabb a boldogító édes szerelem iránt. Merengésemből hatalmas szárnyzuhogás vert fel. A madársereg elnémult, amint rettegett ellensége, a sólyom, közéjük

csapott. De a következő pillanatban annál nagyobb lármában törtek ki, átkozva a gaz gyilkost. Még most sem lehetnek tőle biztonságban, pedig éppen most oly szorgalmasan építik a kicsiny kis fészket. Lövésem éppen akkor érte a gaz rablót, mikor a szegény kis madárkával akart tova surranni. Megbűnhődött érte. »Igen, megbűnhődött érte!« Sújja a kis hóvirág. »Megbűnhődött. Aminthogy megbűnhődni kell még e földön az elkövetett rossz tettekért. És még hálát adhat az, aki itt bűnhődik, mert arra a túlvilágon közvetlen boldogság vár.« Mindenütt az élet, az öröm fogad. Itt egy kis katiczabogár futkos a levélen. Amott tarka pillangó szívja a virágok édes nedvét s mintha megrészegetne tőle, kábultan bukik le a földre, hogy a következő pillanatban tovaszállva, felkeressen egy másik virágot és ott újra szívja

ÉBREDŐ NAP. — Horn Antal rajza.

az isteni nedűt. Amott meg egy egész országot foglal magába az a hangyaszombék. Szent-séges ég! mennyi hangya. Ez a hangyák országai között bizonyosan Kína. Ahol a köztudomás szerint legtöbb ember él, következőképp itt él talán a legtöbb hangya. Egy egész országút vezet a hatalmas zsombékhoz. Vigyázva, hogy a hangyákat össze ne taposam, (ami bizony nem a legkönnyebb feladat) közeledem hozzá. Nagy munkában vannak, építenek. Hatalmas gerendákat (egy-egy erdei fenyő levelet) czipelnek ketten-hárman És milyen kitartással és egyetértéssel. Kár, hogy hangyáországban még nem találtak fel a villamosságot. Bizonyára nagy könnyebbségökre volna. Amott meg a hangyarendőr döngeti a munkását, amint észrevettem azért, mert nem akarja hazavinni azt a kis bodzafa csövecskét, amit az

A rab-király szabadon.

(Fantasztikus állatregény.)

— Irta: *Bárony István* — (3. folyt.)

A »Szabadok.«

hajnalodott. Derengő félhomály terítette szét sűrű szárnyait.

A hegyek alatt, az erdő szélén, egy vörös ficzkó lopódzott nagy óvatossággal a bokros domboldal felé, ahol egy őzbak riadó böffenését lehetett hallani.

Ravasz volt, a rókák nesztora, akinek romlani kezdett a szeme s a sötét éjszakát szívesen cserélte fel a szürkülettel, ha arról volt szó, hogy zsákmány után járjon. A hallása sem volt már tökéletes. Valaha még a lappantyú röpülésének a neszére is figyelt; most boldog volt, ha pontosan ki tudta számítani, hol zsebeg kora reggel a fogolykakás, vagy melyik hant mögött cinczog a mezei egér.

Egy kis árnyék suhant el feje fölött. *Ravasz!* *Ravasz!* szólt egy vékonyka hang.

A vén róka lelapult s felpislantott. Megismerte *Csunyát*, a szunyogfogdosó szárnyasegeret. — Mi az? mit háborgatsz? kérdezte a könnyedén libegő kis állattól

— Nagy dolog történt *Ravasz*, kezdte *Csunya*

Most jövök a füstös város felől; de útközben mindenütt időznöm kellett a »szabadoknál«, hogy az eseményt elmondhassam nekik. A »szabadok« viszik a hírt tovább. Azóta ezren, meg ezren tudják!...

— Mit izgatsz? Azt hiszed, találós mesékre vágyom? Beszélj valahára!

— Tudod-e, ki van erre útban, *Ravasz*? A *király!* A *király* jön! hallod-e?! Én láttam. A füstös városból, nagy tűz közepéből indult el. Vele volt a *csikos fojtogató* is, akiről a vándormadarak mesélgetnek, amikor a tengeren túlról visszajönnek. Sietek tovább, hogy híreszteljem a nagy ujságot, mert már hajnalodik s én nem állom a napot.

Ellibegett. A vén róka utána bámult. — *Csunya* megbolondult, gondolta magában s tovább akart vonulni a gazosba. De bús vijjogás állította meg. Az alig derengő égen nesztelen szárnyacsapással repült át *Rém*, a kósza fülesbagoly.

— Jújj-ju újj! rikoltotta; ide füleljetek, akik hallhatjátok; — legyetek készen és gyülekezzetek! — Jön a *király!*... A berber oroszán jön! A legendák hőse útban van hozzátok, »szabadok«! — A *csikos fojtogató* is jár nyomában!

A »szabadok«, az erdő és mező vad lakosai, megrendülve, félelemmel és büszkeséggel hallották a hírt. A *király* jön!... Akiről csak a világlátottak tudnak a szárnyasok közül!

talált. Bizonyára ajtófélfának akarják felhasználni. De úgy látszik, hogy használt ez az erélyes fellépés, mert a hangya most nagy czamogva húzza-vonja a csövecskét maga után hazafelé. A nap mind magasabbra emelkedik az égen. Én meg ledülök egy százados tölgy tövébe és gondolataim elkalandoznak hozzátok, nagyvárosoknak boldogtalan lakói.

Szánalommal gondolok tirátok. Nem tudjátok ti, mi az élet; jőjjetek, csodáljátok meg a természet fenségét és bámuljátok meg annak hatalmát.

Jőjjetek ki, ha szív-fájdalmatok van. Jőjjetek ki kiket a sors keményen sújtott. S jőjjetek ti, kik az életben sokat csalódtatok. Jőjjetek mind, csodáljátok a természetet. Ez biztos gyógyulást hoztintéktek.

És ha el van feledve minden fájdalmatok, szíveteket egy fenséges ér-

ALKONYATKOR. — Horn Antal rajza.

zelem járja át. Boruljatok le s imádjátok az ég felséges, bölcs Urát, aki nekünk ily gyönyörű s magasztos természetet alkotott.

Bécsi Vilmos.

Az állatok adózása.

Nagy számok mutatják, mennyire hatalmába kerített az ember mindent, a mi él és mozog, hogy velök mindennemű céljait, kényelmét, hasznát előmozdítsa. Talán kimeríthetetlen annak a fölsorolása, mit a teremtés koronája az állatvilágtól, mint meghódított és leigázottól adóképeként követel, végrehajt, — de a nemzetközi statisztika mégis csak segítségül jön ilyen röpke kimutatás javára.

Európában, az észak-amerikai Egyesült-Államokban és Kanadában a tengeri kagylók szedése és az osztrigatenyésztés 1906 millió frt. értéket képvisel. A Földközi-tenger

A bagoly megült egy odvas fán s onnan sirta tele a környéket a maga csudálkozásával: »jujj-ju-hujj-újj!«

A hajnalpir első sávja látszott keleten. Az erdő megmozdult. *Deli*, a bakóz, rémülten vágatott be a vágásból a szálerdőbe s útban találta *Daliást*, az erdők díszét, a kormosnyakú szarvasbikát. Hallottad, bátya? kérdezte szeptegve. Jaj nekünk!

Az agancsár lehajtotta fejét s agancsa szemágával megtépte a gyepet. — Nem jó világ készül, bögte sejtelmesen.

Nemsokára egy sólyom jött, gyors szárnyalással. *Daliás* kikiáltott: Hej, *Villám*, te is láttad? A sólyom már a messzeségből szólt vissza: Én ne láttam volna? Hisz' nekem parancsolta meg, hogy hirdessem a »szabadoknak« az érkezését, *Csunya* meg *Rém* már kiállottak a szolgálattól.

A nagy hegyek közt dörögve csóválta fejét a hírre *Barlangi*, a medve. — *Kullogó*, a szürke farkas, lába közé csapta a farkát, úgy szimatolta, merről jöhet a király. *Fürge*, a mókus, egy madártésztét rongált meg s aközben így szólt: Nagyon kíváncsi vagyok magam is; de nekem ugyan mindegy. A király nekem se nem használhat, se nem árthat.

Vitéz, a kőszáli sas, örömjongva sítvített fel a felhőkig. Jön a barátom! a kollégám! Csakugyan jön! Látom őket innen! Oh, mily hatalmas, sötét sörénye van! Gyönyörű, felséges!

Hóhér, a hiúzok nénye, elnyújtózott egy vastag fa

ágán s minden neszre figyelt. — Kedves rokonaimat szívesen kell látnunk, szólott le *Barlanginak*, némi pöffeszkedéssel. S magában ezt gondolta: Ha a királynak udvara lesz, ezek közül az otrombák közül egyesegyedül engem tehet meg adjutansának. Ha eddig nemes voltam, azután mágnás leszek.

Az erdő széléről e pillanatban rémítő ordítás hallatszott.

Mintha az ég összeroppant volna s lezuhant volna a törékeny földre. Mintha a föld megnyílt volna s a közepéből menydörgés bömbölt volna ki. Zúgó, visszhangos, mély hördülésben végződött a mindent megfélemlítő hang.

A »szabadok« valamennyien összerázkódtak, megremegtek. *Agyarasnak* minden sörtéje tüskévé meredt, úgy fújt a völgy fenekén, sáros vaczkában. *Kampós* a hegyszakadékok közé rohant s a többi zerge veszett futással követte vezérét. *Vak koldus*, aki a föld alatt lakott a mezőn, meglökte vakond-társát: ne mocszanj! súgta neki halkán, földrengés van!

A király hatalmas szava végigdörgött az erdőn.

»Ide hallgassatok »szabadok«! Én vagyok itt a király! Messziről jövök! A tüzes homok hazájából! Fogoly voltam, de most szabad vagyok! Színről-színre látotok! Elvárom tőletek a teljes hódolatot! Reszkessen, aki késik!...«

A »szabadok« közt izgatott lótás-futás támadt.

Az egész környékről siettek a nagy közgyűlésre.